

Йосифъ, който сетне, подиръ Антима I, бѣ избранъ екзархъ на българитѣ.

Въ съвета на бееветѣ довели Каблешкова вързанъ. Докторътъ го прегледалъ и казалъ, че младежътъ има силна треска.

— Нищо — рекълъ турскиятъ сѣдия — той може да говори.

Председателятъ запиталъ Каблешкова:

— Защо се бунтувате вие, чорбаджийски синове!

— Защото не можемъ да търпимъ вече чуждо иго. Азъ не мога да гледамъ народа ни да се мжчи. Всички съседни се освободиха. Само ние българитѣ робуваме. Азъ съмъ последователъ на Исуса Христа, обичамъ свободата и истината. Ако това е грѣхъ, обесете ме!

Турцитѣ се почудили и решили да го изпратятъ на сѣлъ въ Пловдивъ.

Една сутринъ рано затропали по калдъръма конски копита. Въ една бричка лежалъ трескавъ Каблешковъ. Карали го за Габрово, та презъ шипчанския проходъ за Пловдивъ. Въ Габрово стигнали късно. Времето било много студено. Каблешковъ билъ хвърленъ въ студена стая. Въ силния огънь на треската той ненадейно скокналъ отъ легло, грабналъ отъ стражара пистолетъ и се застрелялъ . . .

Следъ освобождението коститѣ на Каблешкова се пренесоха въ Копривщица и се погребяха въ особена гробница.

Поклонъ предъ праха му! Неговото име и слава да пребждатъ на вѣки!

